

LITURGIA SŁOWA

PIERWSZE CZYTANIE

Wj 32,7-11.13-14

Gdy Mojżesz przebywał na górze Synaj, Bóg rzekł do niego: Zstąp na dół, bo sprzeniewierzył się lud twój, który wyprowadziłeś z ziemi egipskiej. Bardzo szybko odwrócili się od drogi, którą im nakazałem, i utworzyli sobie posąg cielca ulanego z metalu, i oddali mu pokłon, i złożyli mu ofiary, mówiąc: Izraelu, oto twój bóg, który cię wyprowadził z ziemi egipskiej. I jeszcze powiedział Pan do Mojżesza: Widzę, że lud ten jest ludem o twardym karku. Zostaw Mnie przeto w spokoju, aby rozpałił się gniew mój na nich. Chcę ich wyniszczyć, a ciebie uczynić wielkim ludem. Mojżesz jednak zaczął usilnie błagać Pana, Boga swego, i mówić: Dlaczego, Panie, płonie gniew Twój przeciw ludowi Twemu, który wyprowadziłeś z ziemi egipskiej wielką mocą i silną ręką? Wspomnij na Abrahama, Izaaka i Izraela, Twoje sługi, którym przysiągłeś na samego siebie, mówiąc do nich: Uczynię potomstwo wasze tak liczne jak gwiazdy niebieskie i całą ziemię, o której mówiłem, dam waszym potomkom, i posiądą ją na wieki. Wówczas to Pan zaniechał zła, jakie zamierzał zesłać na swój lud.

PSALM RESPONSORYJNY

Ps 51,3-4.12-13.17.19

REFREN:

Wstanę i wrócę do mojego ojca.

Zmiłuj się nade mną, Boże, w łaskawości swojej, w ogromie swej łitości zgładź moją nieprawość. Obmyj mnie zupełnie z mojej winy i oczyść mnie z grzechu mojego.

Stwórz, o Boże, we mnie serce czyste i odnow we mnie moc ducha. Nie odrzucaj mnie od swego oblicza i nie odbieraj mi świętego ducha swego.

Panie, otwórz wargi moje, a usta moje będą głosić Twoją chwałę. Boże, moją ofiarą jest duch skruszony, pokornym i skruszonym sercem Ty, Boże, nie gardzisz.

DRUGIE CZYTANIE

1 Tm 1,12-17

Dzięki składam Temu, który mię przyoblekł mocą, Chrystusowi Jezusowi, naszemu Panu, że uznał mnie za godnego wiary, skoro przeznaczył do posługi mnie, ongiś bluźniercę, prześladowcę i oszczercę. Dostałem jednak miłosierdzia, ponieważ działałem z nieświadomością, w niewiedze. A nad miarę obfita okazała się łaska naszego Pana wraz z wiarą i miłością, która jest w Chrystusie Jezusie. Nauka to zasługująca na wiarę i godna całkowitego uznania, że Chrystus Jezus przyszedł na świat zbawić grzeszników, spośród których ja jestem pierwszy. Lecz dostałem miło-

sierdzia po to, by we mnie pierwszym Jezus Chrystus pokazał całą wielkoduszność jako przykład dla tych, którzy w Niego wierzyć będą dla życia wiecznego. A Królowi wieków nieśmiertelnemu, niewidzialnemu, Bogu samemu - cześć i chwała na wieki wieków! Amen.

ŚPIEW PRZED EWANGELIĄ

2 Kor 5,19

W Chrystusie Bóg pojednał świat ze sobą, nam zaś przekazał słowo jednania.

EWANGELIA

Łk 15,1-32

Zbliżali się do Jezusa wszyscy celnicy i grzesznicy, aby Go słuchać. Na to szemrali faryzeusze i uczeni w Piśmie: Ten przyjmuje grzeszników i jada z nimi. Opowiedział im wtedy następującą przypowieść: Któż z was, gdy ma sto owiec, a zgubi jedną z nich, nie zostawia dziewięćdziesięciu dziewięciu na pustyni i nie idzie za zgubioną, aż ją znajdzie? A gdy ją znajdzie, bierze z radością na ramiona i wraca do domu; sprasza przyjaciół i sąsiadów i mówi im: Cieszcie się ze mną, bo znalazłem owcę, która mi zginęła. Powiadam wam: Tak samo w niebie większa będzie radość z jednego grzesznika, który się nawraca, niż z dziewięćdziesięciu sprawiedliwych, którzy nie potrzebują nawrócenia.

Albo jeśli jakaś kobieta, mając dziesięć drachm, zgubi jedną drachmę, czyż nie zapala światła, nie wymiata z domu i nie szuka starannie, aż ją znajdzie. A znalazłszy ją, sprasza przyjaciółki i sąsiadki i mówi: Cieszcie się ze mną, bo znalazłam drachmę, którą zgubiłam. Tak samo, powiadam wam, radość powstaje u aniołów Bożych z jednego grzesznika, który się nawraca.

Powiedział też: Pewien człowiek miał dwóch synów. Młodszy z nich rzekł do ojca: Ojcze, daj mi część majątku, która na mnie przypada. Podzielił więc majątek między nich. Niedługo potem młodszy syn, zabrawszy wszystko, odjechał w dalekie strony i tam roztrwonił swój majątek, żyjąc rozrzutnie. A gdy wszystko wydał, nastąpił ciężki głód w owej krainie i on sam zaczął cierpieć niedostatek. Poszedł i przyszedł do jednego z obywateli owej krainy, a ten posłał go na swoje pola, żeby pasł świnie. Pragnął on napełnić swój żołądek strąkami, którymi żywiły się świnie, lecz nikt mu ich nie dawał. Wtedy zastanowił się i rzekł: Iluż to najemników mojego ojca ma pod dostatkiem chleba, a ja tu z głodu ginę. Zbiorę się i pójdę do mego ojca, i powiem mu: Ojcze, zgrzeszyłem przeciw Bogu i względem ciebie; już nie jestem godzien nazywać się twoim synem: uczyni mi choćby jednym z najemników. Wybrał się więc i poszedł do swojego ojca. A gdy był jeszcze daleko, ujrzał go jego ojciec i wzruszył się głęboko; wybiegł naprzeciw niego, rzucił mu się na szyję i ucałował go. A syn rzekł do niego: Ojcze, zgrzeszyłem przeciw Bogu i względem ciebie, już nie jestem godzien nazywać się twoim synem. Lecz ojciec rzekł do swoich sług: Przynieście szybko

najlepszą szatę i ubierzcie go; dajcie mu też pierścienie na rękę i sandały na nogi. Przyprawdźcie utuczone cielę i zabijcie: będziemy ucztować i bawić się, ponieważ ten mój syn był umarły, a znowu ożył; zaginął, a odnalazł się. I zaczęli się bawić. Tymczasem wrócił jego syn przebywał na polu. Gdy wracał i był blisko domu, usłyszał muzykę i tańce. Przywołał jednego ze sług i pytał go, co to ma znaczyć. Ten mu rzekł: Twój brat powrócił, a ojciec twój kazał zabić utuczone cielę, ponieważ odzyskał go zdrowego. Na to rozgniewał się i nie chciał wejść; wtedy ojciec jego wyszedł i tłumaczył mu. Lecz on odpowiadał ojcu: Oto tyle lat ci służę i nigdy nie przekroczyłem twojego rozkazu; ale mnie nie dałeś nigdy koźlęcia, żebym się zabawił z przyjaciółmi. Skoro jednak wrócił ten syn twój, który roztrwoniał twój majątek z nierządnicami, kazałeś zabić dla niego utuczone cielę. Lecz on mu odpowiedział: Moje dziecko, ty zawsze jesteś przy mnie i wszystko moje do ciebie należy. A trzeba się weselić i cieszyć z tego, że ten brat twój był umarły, a znowu ożył, zaginął, a odnalazł się.

Oto słowo Pańskie.

KOMENTARZ

Dzisiejsze czytania pokazują nam prawdziwy obraz Boga.

Jezus Chrystus mówi nam, że Bóg to miłosierny Ojciec, który kocha swoje grzeszne dzieci. Jednak trzeba wyraźnie zaznaczyć, iż Bóg kocha grzesznika, ale odrzuca grzech.

Trzy przypowieści z dzisiejszej Ewangelii mówią nam o miłosierdziu Boga dla nawróconego człowieka i o radości, jaką sprawia Bogu to nawrócenie. Jezus wygłasza to w kontekście dezaprobaty faryzeuszów i nauczycieli Pisma z tego, że przyjmuje On grzeszników i celników, a nawet jada z nimi posiłek.

To ważne, by mieć świadomość, że cokolwiek się nie zdarzy i kimkolwiek się nie staniemy, Bóg zawsze będzie nas kochał.

Św. siostra Faustyna Kowalska, polska mistyczka i wizjonerka, napisała w swoim „Dzienniczku”, że Boga nie tak bardzo boją nasze grzechy, które popełniamy z ludzkiej słabości, ile najbardziej grzech obojętności i niechęci powrotu do Niego. Dlatego ważne jest nie skupianie się na swoich grzechach, ale na miłości Boga do nas i naszej odpowiedzi na nią poprzez dobre życie.

ks. dr Michał Dubicki

Wiktoria Wiedeńska

Kiedy na zachodzie Europy islamscy Turcy rozpoczęli inwazję na kraje chrześcijańskie, a ich zwycięstwo przeważało i zagrażało już Austrii, papież Innocenty XI zwrócił się o pomoc zbrojną do Jana III Sobieskiego, by ratował chrześcijaństwo. Jednak sejm polski, mając na uwadze pusty skarb i wyczerpany wojnami kraj, wahał się... Wtedy to szaleńczo przechylał świętobliwy o. Stanisław Papczyński (dziś błogosławiony), spowiednik króla, założyciel Zgromadzenia Ojców Marianów, którego hasło życia brzmiało: *Immaculata Virginis Conceptio sit nobis salus et protectio – Niepokalane Poczęcie Maryi niech będzie nam zbawieniem i obroną.*

Jan Matejko, Sobieski pod Wiedniem (fragment)

Modłać się, błagał Maryję o radę. Matka Boża ukazała się swemu czciocielowi i zapewniła o zwycięstwie.

Kazała iść pod Wiedeń i walczyć. Ojciec Papczyński wystąpił wobec króla, senatu, legata papieskiego i przemówił tymi słowami:

– Zapewniam cię, królu, Imieniem Dziewicy Maryi, że zwyciężysz i okryjesz siebie, rycerstwo polskie i Ojczyznę nieśmiertelną chwałą.

Król Jan Sobieski był wielkim czcicielem Maryi.

W drodze na odsiecz wiedeńską zatrzymał się na modlitwę w sanktuarium maryjnym na Jasnej Górze, w Krakowie i Piekarach Śląskich, wszędzie modłać się przed wizerunkami Matki Bożej.

W dniu Narodzenia Maryi, 8 września, wojska polskie przybyły pod Wiedeń.

12 września, w dniu bitwy, król wraz z wojskiem polskim był na Eucharystii, na górze Kahlenberg, służył do Mszy, przyjął Komunię Świętą. Na chorągwiach rycerskich polecił wypisać Imię *Maryja*. Z takim też okrzykiem i śpiewając „Bogurodzicę”, wojska polskie ruszyły do bitwy z Turkami.

Sobieski stał na wzgórzu, błogosławił walczących drzewem Krzyża świętego i relikwiami świętych, a w rozstrzygającym momencie sam dowodził husarią.

I rozsypała się w proch muzułmańska potęga.

Tego dnia zginęło dwadzieścia pięć tysięcy Turków, a Polaków jeden tysiąc.

Pokorny władca nie przypisał tego zwycięstwa sobie, lecz Bogu i Jego Matce.

Po zwycięskiej bitwie wystąpił do papieża Innocentego XI zdobyczy zielony sztandar proroka Mahometa, należący do wodza armii tureckiej – Kara Mustafy, i napisał list ze słowami: *Venimus, vidimus, sed Deus vicit! – Przybyliśmy, zobaczyliśmy, lecz Bóg zwyciężył!*

Słowa te były następnie powtarzane – jak echo – we wszystkich miastach austriackich i włoskich, przez które wieziono to zdobyczne trofeum, a jego widok wszędzie wywoływał wzruszenie i radość wiwatujących tłumów, szczególnie w Wenecji i w Rzymie.

Pięknie na temat Wiktorii Wiedeńskiej wypowiedział się bł. Jan Paweł II w czasie swojej II pielgrzymki do Ojczyzny. Szczególnej okazji do podnoszenia tej problematyki dostarczyła Mu okoliczność, że właśnie na 1983 r. przypadła trzydziestolecia rocznica bitwy pod Wiedniem. *Podobnie jak było to dla króla Sobieskiego – mówił Jan Paweł II w Warszawie, na Stadionie Dziesięciolecia – zwycięstwo jest również naszym obowiązkiem i tak samo*

jest możliwe. Król Jan III doświadczył, że był raczej świadkiem Bożego zwycięstwa, niż jego autorem: <Venimus, vidimus, Deus vicit>. Podobnie i my – przekonywał papież – pozwólmymy Bogu zwyciężać w naszym życiu:

„Człowiek jest powołany do odnoszenia zwycięstwa w Jezusie Chrystusie. Jest to zwycięstwo nad grzechem, nad starym człowiekiem, który tkwi głęboko w każdym z nas. (...) <Deus vicit> (Bóg zwyciężył): mocą Boga, która za sprawą Jezusa Chrystusa działa w nas przez Ducha Świętego, człowiek powołany jest do zwycięstwa nad sobą. Do zwycięstwa nad tym, co krępuje naszą wolną wolę, i czyni ją poddaną złą”.

I wymienił Ojciec Święty pięć wymiarów tego zwycięstwa nad sobą, do którego jesteśmy powołani: „Zwycięstwo takie oznacza życie w prawdzie, prawość sumienia, miłość bliźniego, zdolność przebaczenia, rozwój duchowy naszego człowieczeństwa”. Wszystkie one są „nieodłączne od trudu, a nawet od cierpienia, tak jak zmartwychwstanie Chrystusa jest nieodłączne od krzyża”.

ks. dr Michał Dubicki

(kazanie wygłoszone na Mszy św. 12 kwietnia, z okazji przypadającej w tym roku 330. rocznicy Wiktorii Wiedeńskiej)

PIELGRZYMKA DO WĄWOLNICY

21 września br. planowana jest parafialna pielgrzymka do sanktuarium Matki Bożej Kębelskiej w Wąwolnicy.

Kult cudownej, słynącej łaskami Madonny z Wąwolnicy sięga XIV w. 18 lipca 2001 r. Jan Paweł II nadał kościołowi św. Wojciecha w Wąwolnicy tytuł bazyliki mniejszej.

W programie pielgrzymki znajduje się również zwiedzanie Kazimierza Dolnego.

Wyjazd autokaru o godz. 7.00, z parkingu przy poczcie. Powrót w godzinach wieczornych. Koszt – 60 zł.

Po każdej dzisiejszej Mszy św. przyjmujemy zapisy.

Przewodnik po Eucharystii

Część II - Odkryj Eucharystię krok po kroku

Msza św. jest ofiarą Jezusa Chrystusa. Jest także ofiarą Kościoła i osobistą ofiarą każdego z nas. W trakcie składania darów zostajemy wezwani do aktu ofiarnego – oddania Bogu naszych serc, najdroższego daru składanego w świątyni naszych dusz. To oznacza przyniesienie całego życia i złożenie go na ołtarzu.

Eucharystia jest drogą uświęcenia. Na tej drodze trzeba utracić wszystko, by zyskać wszystko, czyli Boga. Aby dojść do zjednoczenia z Bogiem, musi umrzeć wszystko, co żyje w duszy. Dopiero wtedy można naprawdę żyć Eucharystią, Bogiem, który umarł dla mnie i zmartwychwstał.

Odcinek 32:

LITURGIA EUCHARYSTYCZNA – Obrzęd przygotowania darów ofiarnych (2)

Najcenniejszy dar

Najważniejszym darem i zarazem ofiarą mszalną jest sam Jezus Chrystus. Podczas Mszy św. Jezus składa siebie w ofierze Bogu Ojcu, jednocześnie ofiaruje się nam cały. Daje nam swoje Ciało, swoje życie, swoją wszechmoc, swoją mądrość, swoją miłość. Istotą całego życia Chrystusa była ofiara z własnego życia dla nas i za nas.

Kiedyś ta część Mszy św. nazywała się *ofiarowaniem*, ale dziś mówimy, że jest to *przygotowanie darów ofiarnych*. Złożenie darów i towarzyszące modlitwy kapłana nie należą do właściwego ofiarowania Mszy św., a jedynie do wstępu. Stanowią symboliczny wyraz naszego jednoczenia się z ofiarą Chrystusa. Dlatego też kapłan unosząc do góry patenę z chlebem, mówi: „(...) dzięki Twojej hojności otrzymaliśmy chleb, który (...) Tobie (...) przynosimy (...)”. Kapłan nie mówi: „który Tobie ofiarujemy”, bo ofiarować będziemy nie chleb i wino, ale Ciało i Krew Chrystusa. Dokona się to w modlitwie eucharystycznej, w czasie konsekracji, po przeistoczeniu, kiedy Chrystus stanie się obecny na naszych ołtarzach jako Ofiara i Kapłan.

Najwspanialszym i największym darem, największą ofiarą jest ta złożona z własnego życia, tak jak to uczynił dla nas Jezus. Całe Jego życie było przygotowywaniem się na ten ostatni akt oddania, którego dokonał na krzyżu, jako cenę naszego odkupienia. Ten akt ponawiany jest w czasie każdej Mszy św., tyle że w bezkrwawy sposób. Mowa o tym w Liście do Hebrajczyków, we fragmencie odnoszącym się do Syna Bożego: „Ofiary ani daru nie chciałeś, ale Mi utworzyłeś ciało; całopalenia i ofiary za grzech nie podobały się Tobie. Wtedy rzekłem: Oto idę – w zwoju księgi napisano o Mnie – aby spełnić wolę Twoją, Boże” (10, 5-7).

Msza św. jest dziękczynieniem, które Jezus składa Bogu Ojcu za dar miłosierdzia – przebaczenia nam naszych win, grzechów, którymi obrażaliśmy Boga Ojca. Jezus Chrystus składa tę ofiarę w imieniu nas wszystkich. Tylko On może w sposób godny złożyć Bogu Ojcu ofiarę, dlatego to On stał się człowiekiem i w naszym imieniu dokonał ofiary prześląbania, pojednania i dziękczynienia.

Człowiek o tyle jest zdolny do prześląbania

Boga Ojca za swe winy, o ile aktem wolnej woli zjednoczy swą ofiarę życia z ofiarą Jezusa Chrystusa. Może wówczas być ofiarą dla Boga Ojca, dziękczynieniem i adoracją, którymi była i nadal jest sama Ofiara złożona przez Chrystusa na Krzyżu.

Moje dary – ofiarowanie

Aby przyjąć Jezusa, Jego ofiarowanie się mnie (w Komunii Świętej) muszę ofiarować Bogu swoje serce, swoje życie, siebie całego, by Jezus mógł we mnie zamieszkać. **Bóg oczekuje ode mnie serca czystego**, bo tylko serce nieskalane, czyste, ogarnięte łaską może być godnie złożone Bogu w ofierze na ołtarzu.

Moje ofiarowanie jest złożeniem Bogu wszystkiego tego, co od Niego otrzymałem z przeznaczeniem wyłącznie na Jego służbę, aby stało się dla mnie zadatkiem zbawienia. Aby móc otrzymać łaski odkupienia, musi we mnie samym dokonać się śmierć grzechu, która wydarzyła się na krzyżu. Pierwszym krokiem w tym zadaniu jest moje ofiarowanie się z Chrystusem.

Nie ofiaruję swego życia samodzielnie. Mogę to uczynić wyłącznie przez Ofiarę Chrystusa, w Ofierze Chrystusa i z Ofiarą Chrystusa. To właśnie dokona się w następujących etapach liturgii.

Liturgia uczy ofiarnej to ofiarowanie się Jezusa człowiekowi, to równocześnie ofiarowanie się człowieka Jezusowi. Przynoszę swoje życie wraz ze wszystkimi wysiłkami, by współdziałać z Bogiem, by trwać wspólnie w miłości, wraz ze swoimi pragnieniami i gotowością, by pełnić Jego wolę. Składam je na ręce Chrystusa (składając je na ręce kapłana). Poprzez ten akt mówię Chrystusowi: „Jezu, zrób z tym, co zechcesz. Ufam, że uczynisz moje życie tym, czym było i jest Twoje życie. Proszę, uczyni serce moje według Serca Twego”.

Całe nasze życie może i powinno być ustawicznym ofiarowaniem, które oddaje chwałę Bogu, pogłębia nasze zjednoczenie z Nim i sprowadza łaski dla nas i dla świata. Chrystus umarł za wszystkich i chce, aby wszyscy ludzie byli zbawieni i otrzymali łaski Jego śmierci i zmartwychwstania. Zatem, kiedy ofiarujemy siebie w ofierze eucharystycznej, módlmy się za wszystkich, których kochamy i za całą ludzkość, aby wszyscy prowadzili życie w posłuszeństwie woli Ojca Niebieskiego.

„Przeto, czy jecie, czy pijecie, czy cokolwiek innego czynicie, wszystko na chwałę Bożą czyńcie.” /1 Kor 10,31/

Każdy ołtarz wyznacza to miejsce, na którym ofiara Chrystusa uobecnia się dla zbawienia świata. Uczestnicząc w niej, uczymy się składać w ofierze samych siebie i przyjmować postawę

gotowości wypełnienia woli Bożej w swoim życiu. Ta postawa upodabnia nas do Chrystusa szczególnie wtedy, gdy mimo trudności podejmujemy swoje zadania życiowe i wykonujemy je na miarę swoich zdolności i możliwości. Realizując wolę Ojca, nie tylko jednoczymy się z Jezusem w postawie posłuszeństwa, ale stajemy się również obrazem Jego samego w świecie.

Nie bójmy się dać tego, czego żąda od nas Bóg. On nie żąda niczego, czego nie moglibyśmy uczynić. Jeśli uważamy, że coś jest dla nas niemożliwe, wtedy On sam wleje potrzebną łaskę w nasze serca, byśmy mogli spełnić Jego wolę.

„Panie, daj mi siłę, bym wszystko uczynił, czego ode mnie zażadasz, a wtedy żądaj ode mnie, czego chcesz.” /św. Augustyn/

Dar ofiarny, będący złożeniem siebie samego w ofierze – jak w przypadku Jezusa – dokonuje się przez przygotowanie w wielu małych krokach i ofiarach codziennego życia. Stąd przygotowanie darów ofiarnych oznacza także przyniesienie ze sobą na Mszę św. dzieł miłości, różnych ofiar i wyrzeczeń. Taką ofiarę stanowi choćby mój trud przyjsia do kościoła czy ofiara mojego śpiewu.

Trzeba też pamiętać, że przy składaniu ofiary nie możemy ograniczać się jedynie do trudnych przejawów życia, gdyż składa się ono również z dobra wykonanego, dobra doświadczonego, radości doznanej i radości czynionej. Składając na ołtarzu wino, ofiarujemy Bogu swoje radości i oddajmy pragnienia: tęsknotę za autentyczną wspólnotą, za życiem wolnym od trosk.

Samo ofiarowanie to akt radosny. **Tylko dawca, który daje w hojności serca, który z radością oddaje Bogu wszystko to, czym żyje, jest miłowany przez Boga.**

„Kto skąpo sieje, ten skąpo i zbiera, kto zaś hojnie sieje, ten hojnie też zbierać będzie. Każdy niech przeto postąpi tak, jak mu nakazuje jego własne serce, nie żałując i nie czując się przymuszonym, albowiem radosnego dawcę miłuje Bóg. A Bóg może zlać na was całą obfitość łaski, tak byście mając wszystkiego i zawsze pod dostatkiem, bogaci byli we wszystkie dobre uczynki.”

/2 Kor 9, 6-8/

Składajmy więc Bogu wszystko jako nasz dar. Dopiero taka postawa da nam prawo do pełnej komunii z Chrystusem, którą osiągać będziemy przez posłuszeństwo i spożywanie Jego Ciała i Krwi. „Kielich błogosławieństwa, który błogosławimy, czy nie jest udziałem we Krwi Chrystusa?” – pyta retorycznie św. Paweł – „Chleb, który łamie my, czyż nie jest udziałem w Ciele Chrystusa?”

/1 Kor 10,16/

„Proszę was tedy usilnie, bracia, przez miłosierdzie Boże, abyście dawali ciała wasze na ofiarę żywą, świętą, przyjemną Bogu, jako wyraz rozumnej służby Bożej.” /Rz 12,1/

Wszystko, co otrzymujemy, należy do Boga, albowiem od Niego pochodzi. Każdy dar jest prezentem od Boga, nawet gdy jest owocem ludzkiej pracy. Wszystkie otrzymane od Boga dary powinniśmy składać Mu w ofierze z dziękczynieniem, z radością. To nasza odpowiedź na Jego Miłość.

Oddajmy Bogu wszystko: nasze ciało, naszą duszę (to, co świadome i nieświadome, przeszłość, obecność i przyszłość, nasz czas, naszą zawodność, nasze słabości, cierpienia i krzyże, radości, miłość, itd.), naszych bliźnich (rodzinę, sąsiadów, współpracowników, przyjaciół i nieprzyjaciół), trudy naszej pracy, naszą własność

► (wszystko to, co posiadamy, także wiedzę, talenty, zdolności). Składajmy na ołtarzu własne duchowe dobra, nasze dobre uczynki, postanowienia, starania. Prośmy o umiejętność ofiarnego i sumiennego spełniania naszych obowiązków. Oddajmy się Jezusowi takimi, jakimi jesteśmy. Bądźmy szczerzy przed Bogiem ze wszystkimi naszymi uczuciami, pragnieniami, myślami, rozproszeniami i innymi niedomaganiem. To wszystko Bóg chce poświęcić we Mszy św. Chrystus oczyści nasze dary, uświęci i zaniesie przed tron Boga jako swoją i naszą ofiarę. Ojciec Niebieski przyjmie ją, chociaż pochodzi ona od ludzi ułomnych i grzesznych, ponieważ przedkłada Mu ją Jego własny Syn.

Moje ofiarowanie ma także charakter prze-błagalny i zadośćuczynny, by usunąć resztki grzechów i uchybień. Zdaję sobie sprawę, że jestem niegodny, aby cokolwiek Bogu przynieść, aby cokolwiek Mu ofiarować. Aby moja ofiara stała się Bogu miła, Bóg musi mnie oczyścić ze wszelkiej zmyły grzechu, a także ze wszelkiego egoizmu, który powstrzymuje mnie przed tym, abym Bogu oddał wszystko. To, co mnie powstrzymuje, to wszelki egocentryzm, narcyzm, skupienie na sobie, buta.

Staję przed Bogiem ze świadomością tego wszystkiego, co mnie od Boga oddziela. Proszę, aby oczyścił mnie z tego, co jest skazą mojej osoby – z wszelkiej słabości, z tego, co jest we mnie nadal „starym człowiekiem”, wciąż jakby „nieochrzczonym”, wciąż nieprzemienionym. Czynię to, aby nic nie stanęło na przeszkodzie podczas składania Bogu tej jednej, najważniejszej, niepokalanej i czystej ofiary, jaką jest Jego Syn w Ciele i we Krwi.

Stojąc przed ołtarzem, uczestnicząc w Eucharystii, tak przemieniamy swojego ducha, aby cokolwiek w nim jeszcze grzesznego mogło całkowicie wygasnąć, a nasze życie nadprzyrodzone wzmagalo się i potężniało. Im bardziej utożsamiamy się z ofiarującym się Chrystusem, im głębiej wchodzimy w zamysły Boże, tym obfitsza w łaski będzie dla nas sprawowana Ofiara.

Moje ofiarowanie wyznacza próg w Eucharystii, który mogą przekroczyć tylko dzięki wierze. Ta wiara uświadamia mi, że to, w czym biorę udział, to nie tylko jakieś religijne, pobożne ceremonie, ale to wydarzenie bez precedensu, które nie ma sobie równych. To tutaj składam Bogu chleb i wino, które niebawem staną się Ciałem i Krwią Jego samego. I to właśnie ja – niegodny, słaby, grzeszny – jestem zaproszony, by współuczestniczyć w składaniu ofiary Chrystusa.

Jeśli więc chcemy pobożnie, w pełni przeżyć ofiarowanie, dobrze jest uświadomić sobie z jednej strony Boską hojność (wszystko pochodzi od Boga), z drugiej zaś wszystko to, co my możemy złożyć Mu w ofierze (to, kim jesteśmy, co nas stanowi). Następnie trzeba uznać, że jesteśmy grzesznikami, którzy nie potrafimy sami z siebie złożyć tego największego i najpiękniejszego daru, jakim jest Ciało i Krew Bożego Syna. Jedynie dzięki Bożej łasce, przez ręce kapłana, jesteśmy w stanie to zrobić.

Na każdej Eucharystii Jezus mnie pyta: *Dlaczego do mnie przyszedłeś? Dlaczego chcesz ze mną być? Co dziś chcesz mi ofiarować? Czy chcesz mnie usłyszeć? Czy chcesz się dowiedzieć, co Ja dla ciebie na dziś przygotowałem, czym chcę cię dziś ubogacić?*

Ponieważ nie mamy dość czasu na sformułowanie naszego ofiarowania podczas Mszy św., warto uczynić to jeszcze przed przyjściem do kościoła. Możemy ofiarować się w następujących słowach: „Ojciec Niebieski, w zjednoczeniu z Twoim umiłowanym Synem, Jezusem Chrystusem, na większą chwałę Twoją, ofiaruję Ci mój umysł, moją wolę, moje ciało i duszę, wszystkie moje

zdolności, prace, walki, krzyże, smutki, radości, ofiary, modlitwy, wszystko, a szczególnie...”

Bądźmy hojni w ofiarowaniu.

Stojąc przed Bogiem na Eucharystii, ofiarujemy Mu to, co mamy najlepsze (swoją godność dziecka Bożego; swój czas, by po prostu z Nim побыć; swoją aktualną sytuację życiową). Nie chodzi o to, by Boga zagadywać, ale by również usłyszeć to, co On chce mi podarować. Potrzebna jest tu równowaga między tym, co ja chcę dać, a tym, czym On chce mnie ubogacić. W spotkaniu nie chodzi o to, aby dać Bogu jak najwięcej, ale chodzi też o to, aby przyjąć od Niego dar – to, co On chce mi podarować.

Chrystus – nasz największy skarb – przychodzi na ołtarz po to, abyśmy to my od Niego jak najwięcej czerpali. Przyłączmy siebie i wszystko to, czym żyjemy, do Ofiary Chrystusa, prosząc, by Bóg przyjął nas, stojących przed Nim w pokorze, i napełnił swą mocą na trudy codziennego życia.

„(..) W duchu pokory i z sercem skruszonym..”

Po podniesieniu pateny z chlebem i kielicha z winem kapłan, głęboko pochylony przed ołtarzem, odmawia po cichu modlitwę błagalną: **„Przyjmij nas, Panie, stojących przed Tobą w duchu pokory i z sercem skruszonym; niech nasza ofiara tak się dzisiaj dokona przed Tobą, Panie Boże, aby się Tobie podobała”**. Słowa te uświadamiają nam z jednej strony naszą ludzką słabość i grzeszność, z drugiej wielkość miłosierdzia Boga, który nam, niedoskonałym ludziom, daje udział w swych tajemnicach. Aby dobrze je przeżyć, potrzebne są pokora i „serce skruszone”.

Kapłan wypowiada te słowa w swoim imieniu i w imieniu nas wszystkich. Sprawując liturgię eucharystyczną, jako szafarz tej Ofiary, mocą specjalnej władzy dokonuje święceń właściwego aktu ofiarnego, który prowadzi ludzi do Boga. Wszyscy, którzy w Eucharystii uczestniczymy, nie składamy ofiary tak jak on, ale włączamy się w nią mocą kapłaństwa powszechnego, które otrzymaliśmy na chrzcie świętym. Wskazywana w modlitwie „nasza ofiara” to ofiara całego Kościoła, złączona z Ofiarą Chrystusa.

Wyżej przytoczona modlitwa pochodzi z Księgi Daniela. Trzej młodzieńcy, będący w niewoli babilońskiej, zostali wrzuceni do rozpalonego pieca, ponieważ wyznawali wiarę w jedyne Boga. Poddani tej torturze śpiewali pieśń pochwalną, w której wzywali całe stworzenie do wychwalania Pana. Jeden z nich, Azariasz, powiedział: *„Nie ma obecnie władcy, proroka ani wodza, ani całopalenia, ani ofiar, ani darów pokarmowych, ani kadzielnich. Nie ma gdzie ofiarować Tobie pierwocin i doznać Twego miłosierdzia. Niech jednak dusza strapiona i duch unizony znajdą u Ciebie upodobanie”* (Dn 3, 38-39).

Można się zastanawiać, jaki jest sens prośzenia Boga o łaskawie przyjęcie Ofiary eucharystycznej. Czyżby mogła nie zostać przyjęta? W modlitwie tej wyraża się troska o naszą własną duchową dyspozycję. Ofiara Chrystusa jest doskonała i obiektywnie niczego nie może jej brakować. W Eucharystii to my mamy włączyć się w Chrystusowe ofiarowanie siebie Ojcu, a to już zależy od naszej świadomej zgody.

Dlatego ilekroć uczestniczymy w obrzędzie przygotowania darów, wzbudźmy intencję ofiarowania Bogu siebie, wszystkich swoich spraw i całego swego życia – wraz z hostią i winem, albowiem On nie chce naszych ofiar pokarmowych, ale nas samych. Nasze duchowe ofiarowanie najbardziej się Mu podoba. Bóg widzi serce człowieka i tylko On jest w stanie właściwie ocenić szczerść naszych intencji. Dlatego właśnie, aby nasza ofiara podobała się Bogu, potrzebujemy „ducha

pokory i serce skruszone”. Widząc kapłana, który w głębokim skłonie mówi: *„Przyjmij nas, Panie...”*, my także, pełni wdzięczności, duchowo pochylmy się z pokorą przed Majestatem Boga. Możemy zwrócić się do Niego słowami, np.: *„O Boże, przyjmij dary, których nam w swojej dobroci uczyniłeś. Weź wszystko, co mamy, dla swojej chwały. Przygotuj nasze serca, abyśmy godnie spełniali ofiarę bez końca, w której sobie upodobafes”*.

Małe tajemnice

Podczas przygotowania darów zazwyczaj śpiewamy jakąś pieśń. Patrzymy w tym czasie na kapłana, widzimy szereg wykonywanych przez niego czynności – podnoszenie pateny z hostią, mieszanie wody z winem, podnoszenie kielicha, głęboki skłon, obmycie rąk. Co oznaczają te małe tajemnice?

Woda zmieszana z winem to pierwsza z tych tajemnic. Słowa, jakie kapłan niedosłyszalnie wypowiada przy tej czynności, nazywają ją: misterium, czyli właśnie tajemnicą. Nigdy nie powinniśmy ofiarowywać wina bez wody, ponieważ byłoby to jak ofiarowanie Chrystusa bez Jego ludu. To mały gest, a tak wiele znaczy. Złączenie wody i wina jest znakiem połączenia w Chrystusie Bóstwa i człowieczeństwa. Syn Boży – Druga Osoba Trójcy Świętej – stał się prawdziwym człowiekiem, a my możemy stać się uczestnikami Jego Boskiej natury. Przez wcielenie w osobie Chrystusa dokonana się „przedziwna wymiana” między Bogiem a ludźmi. Niejako „przedłuża się” ona w Eucharystii: w momencie Przeistoczenia wino z wodą stają się Krwią Chrystusa, której przyjęcie włącza nas w Bóstwo naszego Pana.

Kadzidło to kolejna tajemnica. Dym kadzidła zawsze symbolizuje naszą modlitwę wznoszoną ku Bogu. W niektóre uroczystości *„kapłan może okadzić złożone na ołtarzu dary, a następnie krzyż i sam ołtarz, aby w znakach wyrazić, że ofiara i modlitwa Kościoła wznosi się przed oblicze Boga jak kadzidło. Następnie diakon lub inny usługujący może okadzić kapłana dla uczczenia jego świętej posługi oraz lud z racji jego godności wynikającej z chrztu”* (OWMR, 75). Okadza się całe zgromadzenie, by ukazać, że to sami zebrani leżą na ołtarzu. Cały Kościół staje się słodko pachnącą ofiarą, która wznosi się do Ojca. Cały Kościół przemienia się w tajemnicze i święte miejsce, dokładnie z powodu tego, co za chwilę ma się wydarzyć. Dołączamy więc nasze ofiary do Ofiary Chrystusa, wołając przy tym słowami Psalmisty: *„Niech moja modlitwa będzie stale przed Tobą jak kadzidło; wzniesienie rąk moich – jak ofiara wieczorna!”* (Ps 141,2).

Obmycie rąk (lavabo) to ostatnia z małych tajemnic. Wniesiono nasze dary i ułożono je na ołtarzu. Potem następuje gest obmycia rąk przez celebrans. Jest to pozostałość po rozbudowanej procesji z darami, po której kapłan lub biskup musiał umyć ręce po przyjęciu darów natury. Obecnie gest ten ma wyłącznie symboliczny charakter, wyrażający pragnienie duchowego oczyszczenia (por. OWMR, 76), jak to wynika z wypowiedzianych przez kapłana po cichu słów z Psalmu 51: **„Obmyj mnie, Panie, z mojej winy i oczyść mnie z grzechu mego”**. Jest wyrazem pragnienia, by do najświętszych tajemnic zbliżyć się w czystości serca.

„Kto wstąpi na górę Pana, kto stanie w Jego świętym miejscu? Człowiek rąk nieskalanych i czystego serca.” /Ps 24, 3-4/

Obmywanie dłoni jest obmywaniem uczynków. Ręce kapłana staną się dłońmi Chrystusa. To On jest prawdziwym Kapłanem, który składa na ołtarzu ofiarę Ojcu. Złożmy swoje dłonie w dłonie Jezusa. On pomoże wnieść je do Ojca.

Wobec świadomości przejścia do obszaru świętych czynności wyłania się ostatnia potrzeba oczyszczenia. Raz jeszcze należy wzbudzić w sobie skruchę. Ta woda spływająca po palcach, mówi św. Augustyn, zmywa resztki zmył, wewnętrzną grzeszność. Widząc kapłana obmywającego ręce, powtórzmy w duchu wypowiedane przez niego słowa: „*Obmyj mnie, Panie, z mojej winy i oczyść mnie z grzechu mojego*”. Boże miłosierdzie jest większe niż grzech, dlatego wewnętrznie oczyszczeni, z radością, miłością i wdzięcznością przystępujemy do Stołu Pańskiego.

„Módlcie się, aby moja i waszą Ofiarę przyjął Bóg, Ojciec wszechmogący...”

Tymi słowami, po obmyciu rąk, kapłan głośno wyraża prośbę wszystkich zebranych o przyjęcie przez Boga Ofiary, która za chwilę zostanie Mu złożona przez Kościół.

Celebrans nawołuje wspólnotę eucharystyczną do wzmocnienia skupienia. Rozróżnienie na „moja” i „wasza” odnosi się do sposobu składania ofiary. Kapłan na mocy święceń składa ofiarę w imieniu własnym oraz Kościoła w sposób sakramentalny, my zaś łączymy się w tym akcie duchowo, jednocząc się z kapłanem, by przez niego i niejako wraz z nim wziąć udział w ofierze Ciała i Krwi Chrystusa, dotychczas swoją własną ofiarę.

Kapłan wzywa nas do modlitwy, aby Bóg przyjął ofiarę z rąk jego. Przed swoimi braćmi i siostrami wyznaje, że jest grzesznikiem niegodnym sprawować święte obrzędy. Jak każdy z nas jest człowiekiem „o nieczystych rękach”, w których jednak – z powołania Bożego – ma zanieść przed oblicze po trzykroć Świętego ofiarę wspólnoty. Potrzebujemy jego rąk, aby dla nas – mocą Bożą – dokonywał się cud sakramentalnej obecności Chrystusa. Zdając sobie sprawę, że ręce kapłana nie są dłońmi anioła, a mają przedstawić Bogu chleb i wino, by stały się Ciałem i Krwią, wstawia my się za niegodnym sługą Jezusa Chrystusa:

„Niech Pan przyjmie Ofiarę z rąk twoich na cześć i chwałę swojego Imienia, a także na pożytek nasz i całego Kościoła świętego”

Nasza odpowiedź nie miałaby znaczenia, gdybyśmy rzeczywiście wcześniej nie ofiarowali siebie. Potwierdzamy cel naszej obecności w eucharystycznym spotkaniu, który ma podwójny wymiar: oddanie czci Bogu oraz własny pożytek, czyli uświęcenie siebie i otoczenia.

Celem pierwszym i podstawowym jest uwielbienie Boga. Przez Eucharystię w sposób najpełniejszy oddajemy cześć Bogu i Jego Imieniu. Udział w tym akcie uwielbienia przynosi duchowe owoce nam i całemu Kościołowi. Te słowa podkreślają także prawdę, iż Eucharystia buduje Kościół, stanowi jego fundament i gwarancję jedności.

Ta odpowiedź zgromadzonych jest rodzajem błogosławieństwa celebransa, aby godnie sprawował Eucharystię przede wszystkim na chwałę Boga. Ona jest najważniejsza. Nasza odpowiedź oznacza nie tylko formę błogosławieństwa, które wypowiadamy nad kapłanem, ale także modlitwę wstawieniową za niego.

Modlitwa nad darami

Modlitwa nad darami kończy obrzędy przygotowania darów. Stanowi przejście do kulminacyjnego momentu Mszy św. – modlitwy eucharystycznej.

Kapłan unosi ręce, zbierając wszystkie ofiary ludzi, przedstawione w chwili składania na ołtarzu

darów ofiarnych, i przedstawia je Bogu Ojcu. Warto pamiętać, że czyni to Jezus Chrystus, ukryty i działający w kapłanie i przez kapłana.

Ustami celebransa prosimy Boga, aby złożone dary zechciał łaskawie przyjąć, a nas samych uczynił zdolnymi i godnymi do uczestniczenia w różnorodnych zbawczych wydarzeniach.

Modlitwa nad darami brzmi inaczej w każdą niedzielę i święta roku liturgicznego. Jej treść wiąże się z modlitwą eucharystyczną, która po niej następuje.

W swojej treści modlitwa nad darami nawiązuje do obchodzonego misterium, do symboliki darów i ich przeznaczenia, np.: „*Wszchemogący Boże, pełni wielkocnej radości składamy Tobie Ofiarę, przez którą Kościół odradza się do nowego życia i nieustannie się karmi*”. Ciągłe powracającą treścią tej oracji jest prośba o przyjęcie naszych darów i modlitw, a tym samym naszej ofiary z nas samych oraz prośba o zbawcze działanie Boga. Przykładowa modlitwa nad darami zawiera prośbę: „*(...) przyjmij z upodobaniem naszą Ofiarę i spraw, aby przez nią otwarto się dla nas źródło wszelkiego błogosławieństwa*”.

W tym momencie sami stajemy się darem właśnie po to, by móc przyjąć Boski dar trochę później. Następuje „cudowna wymiana”: dary pochodzące od Boga przynosimy i składamy Bogu, a Bóg przemienia je i zwraca człowiekowi wypełnione Bożym życiem, aby ich mocą człowiek przechodził w otrzymany dar. My ofiarujemy trochę wina i chleba, owoce rąk naszych i naszej współpracy z Bogiem, a On w tych samych darach oddaje się nam sam osobiście. Staje się naszym pokarmem dla życia, pokarmem życia.

To ważne, byśmy byli świadomi tej wymiany i uczestniczyli w niej sercem, z miłością. To święty czas naszego spotkania z Bogiem, **to moment naszego uzdrowienia**. Dlatego tak ważne jest dobre przygotowanie się do Mszy św. Kto oddaje się w darze i przyjmuje dary, swoje istnienie przeżywa w sposób najlepszy. Tylko wtedy może być szczęśliwy. Tylko wtedy staje się człowiekiem pokoju.

Modlitwę nad darami wypowiada kapłan w imieniu całego zgromadzenia, a wszyscy wierni uznają tę modlitwę za swoją, wypowiadając końcowo: „*Amen*”. Oznacza ono, że zgadzamy się na Bożą wolę, ufamy, że Bóg wie lepiej, co jest dla człowieka dobre. Mówimy „*Amen*” wszystkiemu, co wydarzyło się od zebrania darów aż do teraz. „*Amen*” oznacza: „*Tak, chcę być darem, składam moje życie na ołtarzu, nie zatrzymuję nic dla siebie, nie muszę się bać, bo Bóg chce moje życie oczyścić, przeistoczyć, pomnożyć*”.

Jezus podaje nam **jedyny warunek przyjęcia naszych darów**: „*Jeśli więc przyniesiesz dar swój przed ołtarz i tam wspomnisz, że brat twój ma coś przeciw tobie, zostaw tam dar swój przed ołtarzem, a najpierw idź i pojednaj się z bratem swoim! Potem przyjdź i dar swój ofiaruj!*” (Mt 5, 23-24).

To jest bardzo istotne. Nie możemy przystępować do ołtarza i składać ofiary Bogu, rozumianej według logiki Jezusa Chrystusa, jeśli nie mamy w sobie przynajmniej gotowości, by być pojednanym z bratem. Nie chodzi tu o pojednanie w sensie wyrównania naszych problemów w świetle prawa i według miary sprawiedliwości. Jezus bowiem mówi: „*jeśli wspomnisz, że brat twój ma coś przeciw tobie*”, czyli nie tyle chodzi o takie sytuacje, że ja zawiniłem przeciw bratu, że ja jestem jego dłużnikiem, ale o te, kiedy mój brat ma coś przeciw mnie i to z jakiegokolwiek powodu. Zatem, niekoniecznie ja muszę być winny, że drugi ma coś przeciw mnie – i właśnie wtedy mam iść i pojednać się z bratem. Bywa to trudne.

Ofiara bez pojednania nie ma sensu. Muszę więc iść i szukać pojednania z bratem, żebym mógł przyjąć i składać ofiarę, i zostać włączonym w ofiarę Chrystusa. Wtedy moje życie będzie ofiarą, w której dokonuje się przebłaganie za grzechy także innych i zostaje im dane przebaczenie. Taka ofiara bowiem to nie tylko złożenie jakiegoś daru ofiarnego czy ofiarowanie czegoś ze swego życia Bogu, ale to gotowość oddania siebie, by w imię Jezusa Chrystusa dokonywało się pojednanie między ludźmi. Pójście do brata, który ma coś przeciwko mnie, jest jakby oddaniem siebie w jego ręce. Jest to ofiara Jezusa Chrystusa i nasz w niej udział.

Nasze powiedzenie Bogu: „*kocham Cię*” jest nieszczerze, jeśli istnieje w nas dysonans z bliźnim. Nie ma szczerzej miłości do Boga bez miłości do drugiego człowieka. Dlatego przynosimy dary dla drugich (taca), modlimy się za drugich (modlitwa powszechna) oraz postanawiamy uczynić w najbliższym czasie coś dobrego dla innych (ofiarowanie).

Ojciec Niebieski, ofiaruję Tobie wszystko, czym jestem, wszystko, co posiadam, wszystko, co mogę. Kładę wszystko w Twoje Święte Ręce. Kształtuję tę małą istotę, którą jestem. Przez zasługi Twojego Syna przekształć mnie, Wszchemogący Boże. Proszę Cię za moją rodzinę, moich dobroczyńców, za moich nieprzyjaciół oraz za tych, którzy polecają się moim ubogim modlitwom. Amen.

Panie, przymóż nam wiary.

Ania i Zbyszek Kozikowscy
Konsultacja: ks. dr Waldemar R. Macko

71. Seweryn (28 V 640 – 2 VIII 640)

Syn Avienusa, pochodził z rzymskich, wyższych klas społecznych.

Należał do zwolenników stronnictwa proklerykalnego, które przeciwstawiało się kontynuatorom polityki Grzegorza I Wielkiego, promującym mnichów na urzędy kościelne.

Po śmierci Honoriusza I w październiku 638 r. został wybrany na jego następcę, ale przez ponad półtora roku czekał na konsekrację. Cesarz Herakliusz zobowiązał egzarchę Izaaka, że może w jego imieniu zatwierdzić wybór dopiero wtedy, gdy papież elekt podpisze tekst „Wyjaśnienia natury” („Ekthesis pisteos”). Był to edykt wydany przez patriarchę Konstantynopola – Sergiusza I – i ogłoszony przez cesarza, akcentujący jedną wolę w Chrystusie (monoteizm). Seweryn nie chciał jednak złożyć podpisu pod tym dokumentem, choć sam go nie potępił. Stosunki między Rzymem a Konstantynopolem wyraźnie się wówczas pogorszyły.

Wysłannicy papieża elekta udali się więc do Konstantynopola, gdzie usłyszeli, że zatwierdzenie nie nastąpi aż do chwili uznania edyktu przez Seweryna. Po długotrwałych negocjacjach zapewnili cesarza, że uczynią wszystko, by Ojciec Święty uznał „Ekthesis pisteos”, i powrócili do Rzymu ze zgodą na jego konsekrację. Na Seweryna próbowano wtedy wywierać naciski, a egzarcha cesarski w Rawennie uknuł intrygę. Z jego inspiracji Maurycy, który był archiwistą albo pisarzem wojskowym, przekonał żołnierzy

stacjonujących w Rzymie i wokół miasta, że papież przetrzymuje w skarbcu pieniądze przeznaczone na ich żołd. Podburzeni żołnierze przeprowadzili szturm na pałac laterański, gdzie Seweryn przebywał w gronie znaczących duchownych, i rozpoczęli trzydniowe oblężenie. Wówczas to do Wiecznego Miasta przybył Izaak, pod pretekstem rozstrzygnięcia problemu. Wypędził z Rzymu zarządców papieskich, a skarbiec papieski ograbił, obdarowując żołnierzy, urzędników i samego cesarza.

Przed złożeniem deklaracji uznania edyktu uchroniła Seweryna śmierć. Zmarł w Rzymie zaledwie dwa miesiące po konsekracji. Został pochowany w bazylice św. Piotra.

Pomiędzy jego elekcją a konsekracją upłynęło półtora roku. W tym czasie zaskakujące triumfy święciła nowa, bardzo ekspansywna religia – islam. Już dwa lata po śmierci Mahometa muzułmańskie hordy, nazywane Rycerzami Allaha, ruszyły na podbój Europy i Azji. Wkrótce Arabowie mieli zdobyć stolice najważniejszych patriarchatów chrześcijańskich: Jerozolimę, Antiochię i Aleksandrię.

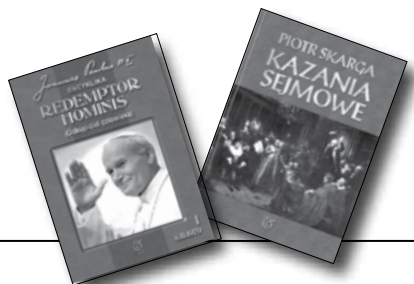
Cdn.

E-booki na parafialnej stronie internetowej

Na stronie internetowej parafii znajdują Państwo zakładkę „Biblioteka”, w niej zaś kolekcję e-booków, czyli książek elektronicznych, które za darmo – w formacie PDF – można pobierać na swoje komputery oraz innego rodzaju nośniki.

W ofercie znajdują się m.in. encykliki Jana Pawła II czy Benedykta XVI, „Kazania sejmowe” ks. Piotra Skargi, a także kilka dzieł z klasyki polskiej literatury. Biblioteka jest sukcesywnie rozbudowywana.

Zapraszamy na strony internetowe Parafii pw. św. Anny

Porządek Nabożeństwa
Sakramenty
Duszpasterze i Siostry
Wspólnota
Tygodnik „Klimaty św. Anny”
Biblioteka
Zaproszenia
Ogłoszenia
Komentarz na niedziele i święta

Fundacja Oeclesia Villanovensis
Historia Parafii
Chór Wilanowski
Cmentarz Wilanowski
Ważne linki
Kancelaria
Kontakt
Galeria zdjęć

www.parafiawilanow.pl

Zapraszamy do księgarenki parafialnej

EFFATY

kтора mieści się w prawym przedsiönku świątyni.

Oprócz książek można tu zakupić:

- kalendarze • świece •
- okolicznościowe kartki •
- różańce • medaliki •
- i inne dewocjonalia.

Księgarenka przyjmuje zamówienia na Katechizm Kościoła Katolickiego oraz na inne książki.

Z życia Saloniku Wilanowskiego

We wrześniu w dzwonnicy można obejrzyć:

- na dole -

wystawę malarstwa i metalowych kapliczek Marii Gołębowskiej - Czarneckiej

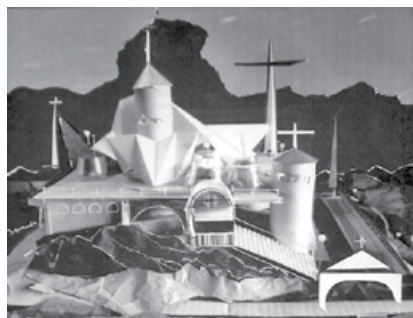
zatytułowaną „Najpierw sacrum, potem sztuka”

- na antresoli -

konceptje budynków sakralnych oraz pomników historycznych związanych z dziejami Polski. Autorem prezentacji pt.: „In principio erat idea et idea erat spes – Na początku był pomysł, pomysł był nadzieją” jest architekt

Zdzisław Kędzierski

Serdecznie zapraszamy!

KĄCIK DLA DZIECI

Autor:
Maciej Lichota

ZADANIE 1:

Określ, czy zdanie jest prawdziwe, czy fałszywe, wpisując odpowiednie skróty (P/F).

1	18 września obchodzimy wspomnienie św. Stanisława Kostki, prezbitera.	
2	19 września przypada liturgiczne wspomnienie bł. Jerzego Popiełuszki, kapłana i męczennika.	
3	21 września przeżywamy święto św. Mateusza, Ewangelisty.	
4	Święto Podwyższenia Krzyża Świętego obchodzimy co roku w drugą sobotę września.	

ZADANIE 2:

Zaznacz wszystkie poprawne zakończenia.

św. Stanisław Kostka –

- kapłan
- męczennik
- doktor Kościoła
- jezuita
- papież
- franciszkanin
- biskup
- dominikanin
- diakon
- patron Polski
- patron Europy

ZADANIE 3:

Wykreśl imiona świętych, których święta lub wspomnienia przypadają w tym tygodniu (od 15 do 21 września), a otrzymasz rozwiązanie.

K	O	R	N	E	L	I	U	S	Z
J	A	N	U	A	R	Y	D	U	R
C	Z	Y	G	M	U	N	T	H	O
O	W	P	A	W	E	Ł	I	E	B
Ń	C	Y	P	R	I	A	N	S	E
S	T	A	N	I	S	Ł	A	W	R
A	N	D	R	Z	E	J	T	W	T
O	M	A	T	E	U	S	Z	.	.

Hasło:

KOMUNIKATY DUSZPASTERSKIE

XXIV Niedziela Zwykła – 15 września 2013 r.

1. Nieszpory zostaną odprawione o godz. 17.00.
Po nich będziemy się modlić za zmarłych polecanych w wypominkach rocznych.
2. Dziś, na zakończenie Dni Wilanowa, na Mszy św. o godz. 11.30 i 13.00 gościmy przedstawicieli Podlaskiej Chorągwi Husarii.
3. Spotkanie z rodzicami dzieci przygotowujących się do I Komunii Świętej odbędzie się dziś, po Mszy św. o godz. 11.30, w sali widowiskowej.
4. W tym tygodniu przypadają następujące święta liturgiczne:
 - **w poniedziałek**, 16 września – wspomnienie św. męczenników: Korneliusza, papieża, i Cypriana, biskupa;
 - **w wtorek**, 17 września – wspomnienie św. Zygmunta Szczęsnego Felińskiego, biskupa;
 - **w środę**, 18 września – święto św. Stanisława Kostki, zakonnika;
 - **w piątek**, 20 września – wspomnienie św. męczenników: Andrzeja Kim Taegona, kapłana, Pawła Chong Hasanga i towarzyszy;
 - **w sobotę**, 21 września – święto św. Mateusza, Apostoła i Ewangelisty.

Wszystkim obchodzącym w tym tygodniu imieniny składamy serdeczne życzenia błogosławieństwa Bożego oraz wszelkiej pomyślności w życiu osobistym i zawodowym.

5. W bieżącym miesiącu mamy jeszcze wolne intencje mszalne.
6. Przed kościołem, po każdej dzisiejszej Mszy św., prowadzimy zbiórkę ofiar na potrzeby Katolickiego Uniwersytetu w Lublinie.
7. W najbliższym czasie sakramentalny związek małżeński zawrą:
 - Karol Walkiewicz, kawaler z parafii tutejszej, i Zofia Krystyna Szymczykiewicz, panna z parafii tutejszej – zapowiedź II;
 - Rafał Łukasz Górny, kawaler z parafii tutejszej, i Agata Eliza Pikiewicz, panna z parafii Nawrócenia św. Pawła Apostoła w Warszawie – zapowiedź II.Każdy, kto by wiedział o przeszkodach zachodzących między narzeczonymi, zobowiązany jest powiadomić kancelarię parafialną. Narzeczonych polecamy modlitwie parafian.

WSPOMÓŻ RENOWACJĘ KOŚCIOŁA św. ANNY w Wilanowie

Fundacja Ecclesia
Villanovensis
www.fundacja-wilanow.pl

KONTO FUNDACJI:

36 2490 0005 0000 4530 3780 8094
Alior Bank
Al. Jerozolimskie 94,
00-807 Warszawa

**Wszystkim ofiarodawcom
Serdeczne Bóg zapłać!**

Fotoreportaże z renowacji publikujemy na stronach internetowych.

Intencja różańcowa Kół Żywego Różańca

od 8.09.2013 do 13.10.2013

Aby wierni świeccy odczuwali potrzebę służenia własnemu krajowi poprzez coraz większe zaangażowanie w życie polityczne i społeczne.

"Szczęść Boże"

Zarówno nasza parafia, jak i Fundacja Ecclesia Villanovensis są także obecne na Facebooku.

www.facebook.com/parafia.wilanow

Zeskanuj kod QR i czytaj „Klimaty” w smartfonie lub na tablecie.

- Wydawca

Rzymskokatolicka Parafia pw. św. Anny w Wilanowie

ul. Kolegiacka 1, 02-946 Warszawa
tel./fax 22 842 18 01

(telefon czynny w godzinach pracy kancelarii)

Kancelaria czynna:

pn., śr., pt. - godz. 16.00 - 19.00
wt., czw. - godz. 8.00 - 11.00

Kredyt Bank SA Filia nr 2 w Warszawie

- V O/Warszawa,
ul. Kosiarzy 37, 02-953 Warszawa

Nr rachunku:

62 1500 1272 1212 7002 4425 0000

internet: www.parafiawilanow.pl

e-mail: kancelaria@parafiawilanow.pl

e-mail **Redakcji**: klimaty@parafiawilanow.pl

